



Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:

Cím: *Orvos és gyógyszer nélkül halnak meg a középosztály betegei*

Forrás:

Pesti Napló

Bp

(Hely)

1922. 4. 8.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

614

Hely

Idő

"1922"

Személy

Hely

Orvos és gyógyszer nélkül halnak meg a középosztály betegei

(Saját tudósítónktól.) A Budapesti Gyakorlóorvosok Segélyező Egyesülete tegnap tartotta huszonharmadik évi rendes közgyűlését, amelyen dr. Medvei Béla elnöki megnyitójában rámutatott az orvosok nehéz megélhetési viszonyaira. Az orvosok — mint az elnök kifejtette, — ma legjobb esetben a békeértéknek ötszörösét, vagy tízszeresét kapják, holott a megélhetés, mint ismeretes, legalább százszorosan drágult. Az orvosok emellett abban a kellemetlen helyzetben vannak, hogy még csak több munkával sem segíthetnek magukon, mert az általános elszegényedés miatt az emberek egyáltalában nem hívnak, vagy csak a legkritikább esetben hívnak orvost. Medvei például rámutatott olyan esetekre, amikor a hozzátartozók

igen súlyos betegségnél, tifusznál, skarlátnál, tüdőgyulladásnál is csak egyszer hívták az orvost.

s azután a megadott utmutató alapján maguk kezelték tovább betegüket. Ezért nyomorog ma családostul az orvosok többsége, s ezért kénytelenek igen sokan eladogatni lassankint ingóságait. A népjóléti miniszternek az az egyetemes indokból folyó törekvése pedig, hogy a lakosságnak mind nagyobb rétegeit vonja be a betegpénztárakba, s hogy a tisztviselőknek orvost juttasson, csak fokozza az orvosi nyomorúságot, mert a megszabott tarifa a megélhetésre nevetségesen elegendő.

A Segélyező Egyesület, az orvosi kar nyomasztó viszonyaira való tekintettel, fel akarja emelni a segélyösszegeket. Az elmúlt évben, mint azt dr. Pfeifer Gyula titkár és dr. Patai Samu pénztáros jelentette, huszonkét tagot tizenkétezer korona segélyben részesítettek, s az idén pedig a napi segélyt 50 koronában állapították meg. Ez az összeg azonban nyilvánvalóan kicsiny, s így az egyesület más megoldásról fog gondoskodni. Hogy ez sikerül-e, még kétséges.

Megkérdeztük ebben az ügyben dr. Medvei Béla elnököt, aki a következő felvilágosítást adta nekünk:

— A szegénység olyan nyomasztóan nagy, hogy

a közönség széles rétegei nem tudják megfizetni az orvost és a gyógyszereket.

Eppen ezért csak a legsúlyosabb és legsürgősebb esetekben hívnak orvost és olyan betegségeknek, amelyek csak hetek alatt zajlanak le, mint a vörheny, tifusz, tüdőgyulladás, akár

hány esetben csak a betegség kezdete után napok múlva fordulnak orvoshoz. Az egyszeri látogatás után pedig tudomására adják az orvosnak, hogy majd csak szükség esetén fogják ismét hívni. Ha azután a betegség rosszra fordult, szemmellátható, küldenek megint az orvost.

megesik, hogy a tüdőgyulladásban szenvedő beteg már a krízisnél tart, amikor orvosi segítséghez jut.

Sokszor természetesen már késő és a halálozási statisztika így növekedik ijesztően nagyra.

— A népjóléti miniszter nyilván ezen az állapoton akar segíteni, amikor oda törekszik, hogy minél többen jussanak a munkásbiztosító pénztárba vagy a tisztviselők segítőegyesületébe. Az intenció helyes, de a megoldás iránya téves. A vagyonosokra vonatkozó cenzus nélkül ennek a rendszernek a beteg is, a tulterhelt és megélni nem tudó orvos is kárát vallja. Az eljárás az orvosok szocializálására vezet, anélkül, hogy megélhetésükről gondoskodás történnék.

Az orvosok számőru helyzetét teljes nyíltsággal és ehhez mértén sötét színekkel festi egy gyakorló orvos, aki a következő nyilatkozatot tette:

— Ez a kifejezés: orvosnyomor — tulajdonképpen a magyar társadalom nyomorát jelenti, s az, hogy az orvosok többsége súlyos anyagi viszonyok között él, számőru közállapotainknak legjellegzetesebb jelensége. Igaz, vannak specialisták, akik ma is vagyonekat keresnek. Van orvos, aki egy beteglátogatásért ötszáz vagy ezer koronát számít fel, s aki a legkisebb műtétért is tízezer koronát kap. Ezeknek a napi jövedelme, ha keveset mondunk, akkor is tízezer-husz-harmincezer korona. A sorsnak ezek a szerencsés választottjai azonban csak kevesen vannak. A többség, a gyakorló orvosok tömege azonban annál nehezebben küzdök. A gazdag emberek csaknem mindig specialistát hívnak, a tisztviselők és a munkásság pedig a betegpénztárakhoz fordul és magánorvost csak a legkritikább esetben vesz igénybe.

A háziorvosi intézményt a legtöbb családnak még a járvóidő is megszüntette.

úgy, hogy ma már ott tartunk, hogy jól szituáltaknak tekintjük már azokat az orvosokat is, akik valamilyen kórháznál vagy klinikánál tudnak elhelyezkedni.